

RULE
OF
WOLVES

farkasok törvénye

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LEIGH BARDUGO

fine
selection

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLERSZERZŐ

LEIGH BARDUGO

A SEBHELYES CÁR 2

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

EDA-nak, aki segített megtalálnom a helyem a farkasok között.

VÁNDORLÓ-SZIGET

CSONTÚT

JELKA

VILKI

NOVJI ZEM

WEDDLE

Reb-öböl

Eames-öböl

BÜNBOCSÁNAT-KIKÖTŐ

EAMES CHIN

COFTON

DÉL-KOLONIÁK

Igaz-tenger

KETTERDAM

FÖLDHÍD

KERCH

KENST HIJERTE

ISENVEE

HJAR

ELLING

Stelge folyó

OVERÜT

AVFALE

GÄVALLE

GJELA

KEJERÜT

FELSTED

FJERDA

ELBIEN

AZ ÓRÓK FAGY
BIRODALMA

DIERHOLM

HALMHEND

CSERNASZTY

RAVKA

CIBELJA

ULESZK

ARKESZK

UDOVA

NOVO
KRIBIRSZK

Bel-
tenger

ADEXA

RIEVOSZTY

OS ALTA

OS
KVERO

IVEC

KRIBIRSZK

BALAKIRIEV

SZIKURSZK

Obol folyó

CEMNA

KERAMZIN

POLIZAMA

CARIEVA

SHU HAN

BHEZJU

KOBÄ

AHMRAI IEN

GRISÁK

A Második Hadsereg katonái
Az Alaptudomány mesterei

KORPORÁLOK

(AZ ÉLET ÉS HALÁL REPIDJE)

Szívtörők
Gyógyítók

ÉTHERÁLOK

(AZ ÍDÉZŐK REPIDJE)

Szélhívók
Pokolhívók
Hullámhívók

MATYERÁLOK

(A FABRIKÁTOROK REPIDJE)

Djuraszták
Alkimisták

A DÉMONCÁR

Makhi Kir-Taban, a Mennyekből Született egy királynő volt; egy az ország királynőinek hosszú sorából.
Akik mind bolondok voltak – gondolta, és a pulzusa felgyorsult, ahogy a kezében lévő meghívót olvasta. *Ha nem lettek volna bolondok, most nem lennék ebben a szorult helyzetben.*

Az arca nem árulkodott dühéről. Bőre nem pirult ki. Királynő volt, és ennek megfelelően viselkedett – a háta egyenes, a testtartása nyugodt, az arca kifejezéstelen. Ujja nem remegett, noha legszívesebben cafatokra tépte volna azt az elegáns betűkkel teleírt papírlapot.

Nyikolaj Lancov cár, Udova nagyhercege, Ravka dicső nemzetének egyedüli uralkodója, és Ehri Kir-Taban hercegnő, a Mennysorság Leánya, a Taban-érvonal Legragyogóbb Ékessége, szeretettel meghívja Makhi Kir-Taban királynőt az egybekelés ünnepére az Os Alta-i cári kápolnába.

Az esküvő egy hónap múlva lesz. Ami elegendő idő ahhoz, hogy Makhi szolgálai becsomagolják a megfelelő ruhákat és ékszereket, hogy összeállítsák a királyi kíséretet, és hogy felkészítsék az elit katonákból álló tavgharad kontingensét, ami az első Taban királynő trónra lépése óta őrzi a királyi családot. Bőven volt idő arra, hogy a szárazföldön vagy a mérnökei által épített új luxusléghajón megtegye az utat.

Rengeteg idő állt rendelkezésre ahhoz, hogy eszes királynőként háborút indítson.

De Makhinak egyelőre a tanácssteremben színe előtt felsorakozott miniszterekkel kellett tárgyalnia. Az édesanyja alig egy hónapja hunyt el. A korona visszakerülhetett volna Makhi nagyanyjához, de Lejti Kir-Taban már közel nyolcvan éves volt, és megelégette a nemzet vezetésével járó gondokat. Csak a rózsáit akarta metszeni, és a felháborítóan jóképű szeretőivel szórakozni, így aztán áldását adta Makhira, és visszavonult vidéki birtokára. Makhit alig néhány nappal az anyja temetése után koronázták meg. Uralkodása friss volt ugyan, de hosszúnak szánta. Szándékában állt, hogy jólétet és kiterjedt birodalmat biztosítson a népének – ehhez pedig szüksége volt a királyi miniszterek támogatására, akik jelenleg várakozással teli arccal bámultak fel rá.

– Nem kaptam személyes üzenetet Ehritől – közölte, és hátradőlt a trónuson. Az ölében pihentette a meghívót, és hagyta, hogy a homloka látványosan ráncba szaladjon. – Ez aggodalomra ad okot.

– Örülnünk kellene – tanácsolta Nagh miniszter. A bürokraták rendjének sötétzöld, sárgaréz gombos kabátját viselte, hajtókáján a shuk két, keresztbe tett kulcsával, mint az összes többi miniszter. Olyanok voltak, akár egy erdő, tele komor fákkal. – Hát nem ebben az eredményben reménykedtünk? Egy esküvőben, amely megpecsételi a két nemzet közötti szövetséget?

Ebben az eredményben ti reménykedtetek. Azt szeretnétek, hogy örökre a hegyeink mögött bujkáljunk.

– Igen – felelte mosolyogva. – Ezért kockáztattuk meg, hogy drága Ehri hercegnőnket egy ilyen veszedelmes földre küldjük. De kapnunk kellett volna tőle egy üzenetet, adnia kellett volna egy jelet, amivel biztosít arról, hogy minden rendben van.

Zihun miniszter megköszöri a torkát.

– Mennyei felséged, meglehet, hogy Ehri nem boldog, csak beletörődött ebbe. Soha nem akarta a nyilvánosság előtt élni az életét, különösképpen nem távol az egyetlen otthonától.

– Mi Tabanok vagyunk. Azt akarjuk, amire az országunknak szüksége van.

A miniszter alázatosan lehajtotta a fejét.

– Természetesen, felség. Megírjuk a válaszát?

– Majd én megírom – felelte a királynő. – Tiszteletem jeléül. A legjobb, ha barátságosan viselkedünk az új szövetség kezdetén.

– Rendben, felség – értett egyet Nagh, mintha Makhi egy különösen szép pukedlit hajtott volna végre.

A miniszter jóváhagyása valamiért jobban bosszantotta Makhit, mint az ellenkezése.

A királynő felállt, majd a miniszterek egy emberként, a protokollt követve hátráltak egy lépést. Leszállt a trónjáról, és a tavgharad őreivel a nyomában elindult a királynő privát lakosztályába vezető hosszú folyosón. Ruhájának selyemszalagja a márványpadlóhoz simulva sustorgott, épp olyan bosszúsán, mint az egyik tanácsadója. Makhi pontosan tudta, hány lépésre van szükség ahhoz, hogy a tanácssteremből elérjen az egyedülletet biztosító szobába. Számталanszor megtette már ezt a sétát az anyjával, előtte pedig a nagyanyjával. Elkezdett visszaszámolni – ötvenhat, ötvenöt –, próbálva elengedni ingerültségét, és tisztán gondolkodni.

Érezte maga mögött Jervej miniszter jelenlétét, bár a férfi papucsának hangját elfedte a tavgharad csizmáinak ritmikus kopogása. Olyan volt, mintha egy szellem üldözné. Ha azt mondaná az öröknek, hogy vágják el a torkát, azok habozás nélkül megtennék. És később, ha gyilkosságért bíróság elé állítanák – mert Shu Hanban még egy királynővel is előfordulhatott ilyen –, ők egészen biztosan ellene tanúskodnának.

Amikor a királynő lakrészéhez értek, Makhi áthaladt egy aranyozott boltív alatt, és belépett egy halványzöld márvánnyal kirakott kis fogadószobába. Intett a várakozó szolgáknak, majd a tavgharadhoz fordult.

– Ne zavarjatok bennünket! – utasította őket.

Jervej követte őt a nappalin át a zeneszobába, egészen addig, amíg el nem jutottak a nagy szalonba, ahol Makhi egykor az anyja térdén ülve hallgatta az első Taban királynőkről szóló történeteket. A királynőkről, akik rettenthetetlen harcosok voltak, és szelíd sólymokból álló kíséretükkel a Szikurszk legmagasabb hegyeiről jöttek le, hogy vezessék a shukat. *Taban yenok-yunnak* nevezték őket. A vihar, ami itt maradt.

Ezek az egykori királynők építették a palotát, ami mérnöki és művészeti szempontból is egy remekmű volt, a mai napig. A palota a Taban-dinasztia tulajdonában állt. Vagyis a nép tulajdonában. És erre a futó időre – hisz uralkodása csak néhány kimért lépés a Taban-vérvonal menetében – Makhi tulajdonában volt. Érezte, hogy hangulata derűsebbé válik, amikor beléptek az Aranyszárny udvarba. Az áramló víz és az aranyló fény terme volt ez,

teraszának karcsú, ismétlődő boltívei pedig az alatt elterülő királyi kert gondosan ápolt sövényeit és csobogó szökőkútjait keretezték, ami mögött Ahmrat Jen szilvaültetvényei húzódtak – fái olyan rendezett sorokban álltak, akár egy ezred katonái. Ravkában tél volt, de itt, Shu Hanban, ezen az áldott földön még mindig melegen süttött a nap.

Makhi kísértelt a teraszra. Azon kevés helyek egyike volt, ahol biztonságban érezte magát társalgás közben, távol a szolgák és kémek seregének kíváncsi tekintetétől és fülétől. Egy zöld üvegasztal volt megterítve kancsónyi borral és vízzel, valamint egy tál kései fügével. A kertben látta, hogy az unokahúga, Akeni a kertész egyik fiával játszik. Makhi egy nap úgy döntött, ha nem foganna lányt valamelyik hitvesétől, akkor Akeni öröklí majd a koronát. Nem ő volt a legidősebb lány a Taban családban, de már nyolcéves korában is egyértelművé vált, hogy ő közöttük a legokosabb. Meglepő, tekintve, hogy az anyjában pontosan annyi mélység volt, mint egy tálcában.

– Makhi néni! – kiáltotta Akeni lenről. – Találtunk egy madárfészket!

A kertészfű nem szólalt meg, nem is nézett közvetlenül a királynőre, csak némán megállt játszótársa mellett, tekintetét saját kopott szandáljára szegezve.

– Nem szabad hozzányúlni a tojásokhoz – szólt le hozzájuk Makhi. – Nézni lehet, de ne nyúljatok hozzá!

– Nem fogok. Kérsz virágot?

– Hozz nekem egy sárga szilvát!

– De hiszen az savanyú!

– Hozz egyet, és mesélek nektek valamit! – A királynő figyelte, ahogy a gyerekek a kert déli fala felé futnak. A gyümölcs a fák tetején függött, idő és leleményesség kellett hozzá, hogy elérjék.

– Jó gyerek – szólalt meg Jervej a mögötte lévő boltív alatt. – Talán túlságosan is engedékeny ahhoz, hogy jó királynő legyen belőle.

Makhi nem törődött vele.

– Ehri hercegnő életben van – folytatta a férfi.

Makhi erre megragadta a korszót, és a lenti kőpadlóra hajította.

Letépte a függönyöket az ablakokról, és a körmével tépte szét őket.

Majd az arcát a selyempárnák közé temette, és felüvöltött.

De természetesen mindezt csak gondolatban.

Ehelyett az asztalra dobta a meghívót, és leemelte fejéről a nehéz koronát. Színtiszta platina volt, tele smaragdokkal, és mindig megfájdult tőle a nyaka. A fűgékkel megpakolt tányér mellé helyezte, és töltött magának egy pohár bort. A szolgáltnak kellett volna gondoskodniuk az ilyesmiről, de most nem akarta, hogy a közelében legyenek.

Jervej kicsoszszant az erkélyre, és kérés nélkül kiszolgálta magát a borral.
– A hűgának nem szabadna életben lennie.

Ehri Kir-Taban hercegnő a nép kedvence volt, a család legértékesebb tagja – bár Makhi soha nem értette, miért. Ehri nem volt sem bölcs, sem szép, sem érdekes. Mindössze nyafogni tudott, meg a *khatuuron* játszani. Mégis imádták.

Ehrinek meg kellett volna halnia. Hol rontották el? Makhi gondosan dolgozta ki minden tervét. Nyikolaj cárt és Ehri hercegnőt is meg kellett volna ölni – hogy aztán Fjerdára foghassák a merényletet. Azzal az ürügygel, hogy megbosszulja szeretett hűga meggyilkolását, Makhi szépen bevontult volna egy uralkodó nélküli, kormányozhatatlan országba, felszólította volna a grisákat, hogy csatlakozzanak a *kherguud* programhoz, majd Ravkát használta volna bázisként a fjerdaiak elleni háborúhoz.

Nagyon gondosan választotta meg a kémjét: Maju Kir-Kaat Ehri hercegnő saját tavgharadjának a tagja volt. Fiatal, tehetséges harcos és kardforgató, de ami a legfőbb, sebezhető. Az ikertestvére eltűnt a katonai egységéből, és a családjának azt mondták, hogy a fiatalember harc közben elesett. Maju azonban rájött az igazságra: a testvérét kiválasztották, hogy *kherguudot* csináljanak belőle, bekerült a Vasszív programba, így erősebbé és veszélyesebbé vált, emberfeletti lénnyé. Mielőtt az átalakítás megtörtént volna, Maju könyörgött, hogy engedjék el a testvér, és hagyják, hadd térjen vissza a szolgálatba rendes katonaként.

Makhi királynő tudta jól, hogy a *kherguud*dá válás folyamata – ami során grisaacélt olvasztanak az ember csontjába, vagy mechanikus szárnyakat erősítenek a hátára – igen fájdalmas. De azt beszéltek, hogy a folyamat egyéb mellékhatással is jár: hogy a programba bevont katonák szörnyű módon megváltoztak, hogy a *kherguudok* az átalakítással elvesztették önmaguk egy alapvető részét, mintha a fájdalom kiégette volna belőlük azt, ami emberré

tette őket. És Maju Kir-Kaat természetesen nem kívánta ezt a testvérének. Ikrek voltak, *kebbenek*. Nem létezett ennél szorosabb kötelék. Maju a saját életét és egy uralkodó életét is kockára tette volna, hogy megmentse őt.

Makhi királynő letette a borát, és töltött magának helyette egy pohár vizet. Tiszta fejre volt szüksége ahhoz, ami most következett. A dajkája egyszer azt mondta neki, hogy neki is volt egy ikertestvére, egy fiú, de halva született. „Megetted az erejét”, suttogta neki az asszony, és Makhi már akkor tudta, hogy egy napon királynő lesz. Mi történt volna, ha a bátyja megszületik? Mi lett volna Makhiból?

Most már nem számított.

Ravka uralkodója továbbra is életben volt.

Ahogy a húga is.

Ami nem jelentett jót. De Makhi királynő nem tudta biztosan, hogy mennyire jelent rosszat.

Vajon Nyikolaj Lancov tudott az ellene irányuló összeesküvésről? Vajon Maju elvesztette a fejét, és elmondta Ehri hercegnőnek az igazi tervet? Nem, ez nem lehetséges. Ezt nem volt hajlandó elhinni. A *kebbenek* közötti kötelék túl erős volt ehhez.

– Ez a meghívás úgy hangzik, mintha csapda lenne – mondta.

– A legtöbb házasság az.

– Kíméljen meg a szellemeskedéseitől, Jervej! Ha Nyikolaj cár tudja...

– Mit tud bizonyítani a cár?

– Ehri elkotyoghat egy-két dolgot. Attól függően, mivel van tisztában.

– Az ön húga egy szelíd lélek. Nem hiszi azt kegyelmességedről, hogy képes lenne ilyen cselekre, és biztosan nem beszélne ön ellen.

Makhi a meghívóra csapott.

– Akkor magyarázza meg ezt!

– Talán szerelmes lett. Úgy hallottam, a cár igencsak elbűvölő.

– Ne beszéljen badarságokat!

Ehri hercegnő átvette Maju helyét a tavgharadban, Maju pedig Ehri hercegnőnek álcázta magát. Maju feladata az volt, hogy Nyikolaj cár közélébe férkőzzön, megölje, majd öngyilkosságot kövessen el. Legalábbis Ehri hercegnőnek erről volt tudomása. De az ezt követő invázió során óhatatlanul emberéleteket vesztek volna, és a tavgharadnak parancsba adták, hogy Ehri is legyen az áldozatok között. Bár Ehri mellé vezényelték ki őket,

egyedül a királynő parancsát követték. Makhi miniszterei soha nem szereztek volna tudomást a királynő titkos tervéről. Mi romlott el tehát?

– Részt kell vennie ezen az esküvőn – oktatta ki Jervej. – Az összes minisztere elvárja majd. Így valósul meg a béketervük. És azt várják, hogy őfelsége örüljön ennek.

– Tán nem tűntem elég lelkesnek?

– Olyan volt, amilyen mindig is: a makulátlan királynő. Csak én vettem észre a jeleket.

– Aki túl sokat lát, az könnyen elveszítheti a szemét.

– És akiben nincs elegendő bizalom, elveszítheti a trónját.

Makhi erre felkapta a fejét.

– Hogy érti ezt?

Kizárólag Jervej tudta az igazságot – és nem csak a ravkai cár és Ehri hercegnő meggyilkolásának tervével kapcsolatban. Jervej egykor az anyja és a nagyanyja személyes orvosaként szolgált. Ott volt az anyja halálos ágya mellett, amikor Kejen Kir-Taban királynő, a Mennyekből Született, Ehrit választotta örököséül Makhi helyett. A Taban család királynőjének minden joga megvolt ahhoz, hogy személyesen jelölje ki az utódját, de szinte mindig a legidősebb lányra esett a választás. Immár évszázadok óta. A trón Makhira várt. Erre született, erre nevelték. Olyan erős volt, mint egy tavgharadkatona, ügyes lovas, briliáns stratégia, ravasz, mint egy pók. És mégis. Az anyja Ehrit választotta. A lány, kedves, hően szeretett Ehrit, akiért rajongott a nép.

– Ígérd meg nekem! – kérte az anyja. – Ígérd meg, hogy tiszteletben tartod a kívánságomat. Esküdj meg a Hat Katonára!

– Ígérem – suttogta Makhi.

Jervej pedig mindent hallott. Ő volt az anyja leghosszabb ideje szolgáló tanácsadója, és olyan idős volt, hogy Makhinak fogalma sem volt, hány éve lehet még hátra. Úgy tűnt, egyáltalán nem öregszik. A királynő ránézett, a vizenyős szemébe, a ráncos arcába, és azon tűnődött, vajon mesélt-e az édesanyjának a közös munkájukról, a titkos kísérletekről, a *kherguud* program megszületéséről. Ehri trónra kerülésével annak teljesen befellegzett volna.

– De Ehri nem akar uralkodni... – próbálkozott Makhi.

– Csak azért nem, mert mindig is azt feltételezte, hogy te akarsz.

Makhi megfogta az anyja kezét.

– De nekem is kellene. Sokat készültem erre, kiképeztek.

– És mégsem tanított meg egyetlen lecke sem kedvességre. Egyetlen októ sem tanított meg irgalomra. Háborúra szomjazik a szíved, és nem tudom, miért.

– Ez a sólyom szíve – vágta rá Makhi büszkén. – A Han szíve.

– A sólyom akarata. A kettő nem ugyanaz. Esküdj meg nekem, hogy megteszed! Taban vagy. Azt akarjuk, amire az országnak szüksége van, és ennek a nemzetnek Ehrire van szüksége.

Makhi nem sírt és nem vitatkozott; csak esküt tett.

Aztán az anyja kilehelte a lelkét. Makhi elmormolta imáját a Hat Katonához, gyertyát gyújtott az egykori Taban királynőkért. Megigazította a haját, és lesimította selyemruháját. Hamarosan kéket kell majd öltenie, a gyász színét. És annyi mindent kellett gyászolnia – az anyja elvesztését, a koronája elvesztését.

– Maga mondja el Ehrinek, vagy én mondjam el? – kérdezte Jervejtől.

– Mit mondjak el neki?

– Azt, hogy az anyám...

– Nem hallottam semmit. Örülök, hogy békésen távozott.

Így kötöttek paktumot az anyja éppen csak hűlő holtteste felett. És így született meg az új királynő.

Makhi most az erkélyre támasztotta a könyökét, és beszívta a kert illatait – jázmin, édes narancs. Hallgatta unokahúga és a kertészfiú nevetését. Amikor elvette húga koronáját, nem is sejtette, hogy ezzel milyen kevés problémát old meg, hogy örökké a kedves, önfeledt Ehrivel kell majd versenyeznie. Csak egy dolog vethetett véget ennek a szenvedésnek.

– Elmegyek a húgom menyegzőjére. De előbb üzenetet kell küldenem.

Jervej közelebb lépett hozzá.

– Mi a szándéka? Tudja jól, felség, hogy a miniszterei el fogják olvasni az üzenetet, akkor is, ha le lesz pecsételve.

– Nem vagyok bolond.

– Az ember viselkedhet bolond módjára akkor is, ha nem bolond. Amennyiben...

Jervej mondata váratlanul félbeszakadt.

– Mi az? – kérdezte Makhi, követve a tekintetét.

A palota falán túli szilvaültvények fölött egy árnyék mozgott. Makhi felnézett, arra számítva, hogy egy léghajót lát, de az égbolt üres volt. Az árnyék

egyre csak nőtt, foltként terjedt, és feljűk száguldott. A fák, amelyekhez hozzáért, kidőlte, ágaik feketére színeződtek, majd eltűntek, és nem maradt utánuk más, csak szürke föld és füstgomolyag.

– Mi ez? – zihálta Jervej.

– Akeni! – sikoltotta a királynő. – Akeni, gyere le a fáról! Azonnal gyere el onnan!

– Szilvát szedek! – kiáltotta a lány nevetve.

– Azt mondtam, most azonnal!

Akeni nem látott a falon túlra, nem látta a hangtalanul közeledő fekete haláláradatot.

– Őrség! – kiáltotta a királynő. – Segítsetek neki!

De már késő volt. Az árnyék átcsúszott a palota falán, feketére festve az arany téglákat, majd leereszkedett a szilvafa fölé. Mintha egy sötét fátyol lebbent volna Akeni és a kertészfiú fölé, elhallgattatva nevetésüket.

– Ne! – sikoltotta Makhi.

– Királynőm! – sürgette Jervej. – Jöjjon onnan!

De a pusztító árnyék megállt, közvetlenül a szökőkút szélén, olyan egyenes vonalban, mint amilyen a dagály jelzése a homokban. Minden, amit megérintett, szürkévé és holtta vált. Minden, ami előtte terült el, buja volt, és zöld, étellel teli.

– Akeni – suttogta a királynő zokogva.

Csak a szél válaszolt, ami a gyümölcsöskert felől fűjt, szétosztatva az árnyék utolsó, halvány csápjait. Nem maradt más, csak az édesen illatozó virágok, amik boldogan és mit sem sejtve fordították arcukat a nap felé.

Nyina érezte nyelvén a levegő sós ízét, és elmerült a piac zajaiban – a portékákat kínáló árusok beszéde, a sirályok vijjogása Djerholm kikötőjében, a matrózok kiáltásai a hajók fedélzetén. Felnézett a szikla tetejére, ahol a Jégudvar magasodott égbe törő fehér falaival, amelyek olyan fényesen csillogtak, mint a csupasz csont, és megállta, hogy beleborzongjon a látványba. Jó volt kint lenni a szabadban, távol a Fehér-sziget bezárt szobáitól, de úgy érezte, mintha az ősi épület őt figyelné, és mintha azt suttozná neki: *Tudom, mi vagy. Nem tartozol ide.*

– Légy szíves, fogd be! – motyogta.

– Hüüm? – fordult felé Hanne, ahogy lefelé haladtak a rakpartra.

– Semmi – felelte Nyina sietve.

Élettelen szerkezetekkel beszélgetni nem túl jó jel. Túl hosszú ideig volt bezárva, nemcsak a Jégudvarban, hanem Mila Jandersdat testében is, az arcát és az alakját úgy szabták át, hogy titokban tudja tartani valódi kilétét. Nyina újabb haragos pillantást vetett a Jégudvarra. Azt beszéltek róla, hogy a falai áthatolhatatlanok, soha nem törte még át őket támadó hadsereg. A barátai azonban simán áttörték. Lyukat robbantottak a hatalmas falakon Fjerda egyik tankjával. És most? Nyina olyan volt, mint egy egér – egy nagy, szőke egér vastag, nehéz szoknyában –, aki a Jégudvar alapjait rágcsálja.

Megállt egy gyapjúárus bódéjánál, ahol az állványokat zsúfolásig pakolta a vinetkälla alkalmából viselt hagyományos mellényekkel és sálakkal.

Nyinat akarata ellenére is elbűvölte Djerholm, az első pillanattól fogva. Olyan rendezett volt, amilyen csak egy fjerdei város lehet, házai és üzletei rózsaszín, kék és sárga színben pompáztak, az épületek a vízhez simulnak, szorosán egymáshoz húzódnak, mintha melegedni vágyának. A legtöbb város, amiben Nyina megfordult – hány ilyen volt, és hány nyelven beszélt bennük! –, egy főtér vagy egy főutca köré épült, de Djerholm nem. A város életető eleme a sós víz volt, a piaca a tengerre nézett, a rakparton elterülve, ahol boltokból, szekerekről és bódékból kínáltak friss halat, szárított húst, forró vasra húzott, parázs fölött sütött, majd cukorral meghintett tésztát. A Jégudvar kőtermei tiszteletet parancsolók és hidegek voltak, itt azonban szabadon kibontakozhatott az élet kaotikussága.

Bármerre nézett Nyina, mindenütt Djelre emlékeztető jelképeket látott: a szent kőrifa ágaiból csomókat és szíveket fontak, hogy felkészüljenek a vinetkälla téli ünnepére. Ravkában ez idő alatt Szankt Nyikolaj ünnepére készülődtek. És a háborúra. Amikor lefeküdt aludni, ez a tudat telepedett a mellkasára teljes súlyával, és ez tekeredett a torka köré napközben, hogy alig kapott levegőt. A népe veszélyben volt, és Nyina nem tudta, hogyan segíthetne rajtuk. Ehelyett az ellenséges vonalak mögött válogatott a durva szövésű kalapok és sálak között.

Hanne ott állt mellette, bogáncsvirágszínű kabátjában, aminek lila árnyalata a borús idő ellenére kiemelte a lány fénylő, barna bőrét. Kopaszra nyírt fején elegáns kalapot hordott, hogy ne keltsen feltűnést. Bármenyire utálta is Nyina a Jégudvar bezártságát, Hanne még jobban szenvedett. Ő arra született, hogy szaladgáljon és lovagoljon; a hó és a fenyő friss illatára, az erdő nyugalma volt szüksége. Önként jött Nyinával a Jégudvarba, de egyértelmű volt, hogy megviselik őt az unalmas étkezések alatt folytatott udvarias beszélgetések, amelyek most a napjaikat kitöltötték. Még ez a rövid szabadság is – egy kirándulás a piacra, nyomukban a szülőkkel meg az örökkel – elég volt ahhoz, hogy újra színt vigyen az arcára, és ragyogást a szemébe.

– Mila! Hanne! – szólította meg őket Ylva. – Ne bolyongjatok el túl messzire!

Hanne a szemét forgatta, és leemelt egy kék gyapjúgombolyagot az árus kocsjáról.

– Mintha gyerekek lennénk.

Nyina hátrapillantott. Hanne szülei, Jarl és Ylva Brum, csak néhány méterrel maradtak le mögöttük, és csodálkozó pillantásokat vontak magukra, ahogy a rakparton sétáltak – mindketten magasak és soványak voltak, Ylva meleg barna gyapjúruhát és vörös rókabundát viselt, Brum pedig azt a fekete egyenruhát, aminek ujján a *drüskelle* ezüst farkasa díszelgett. Nyinát undorral töltötte el a jelkép.

Két simára borotvált arcú, hosszú, aranszőke hajú, fiatal boszorkányvadász követte őket. Csak azután engedték nekik, hogy szakállat növeszzenek, ha elvégezték a kiképzést, és meghallgatták Djel szavait hringkälla napján. Ezt követően vidáman kiléphettek a nagyvilágba, hogy grisákat gyilkoljanak.

– Papa, ott valami előadásra készülnek – szólalt meg Hanne, és a rakpart alsóbb része felé mutatott, ahol egy rögtönzött színpad állt. – Megnézhetjük?

Brum halványan ráncolni kezdte a homlokát.

– Ugye nem valamelyik kerchi társulat? Azok az álarcosok a trágár vicceikkel?

Bárcsak így lenne, gondolta Nyina komoran. Hiányoztak neki Ketterdam vad utcái. Végig tudott volna nézni akár száz szemérmetlen, harsány előadást is a Komédie Brute-tól az öt, végtelenül hosszú fjerdai opera helyett, amiket előző este kellett végigülnie. Hanne folyton oldalba bökte, hogy Nyina ne bóbiskoljon el.

– Horkolsz – suttopta Hanne, miközben könnyek csorogtak le az arcán, és igyekezte visszatartani a nevetést.

Amikor Ylva meglátta a lánya kipirult arcát és nedves szemét, megveregette Hanne térdét.

– Megható darab, ugye?

Hanne csak bólogatni tudott, és megszorította Nyina kezét.

– Ó, Jarl! – szólt most Ylva a férjéhez. – Biztos vagyok benne, hogy épületes előadás lesz.

– Jól van akkor. – Brum vállá megereszkedett, majd mind elindultak a színpad felé, magára hagyva a csalódott gyapjúárust. – De meglepődsz majd, ha a saját szemeddel látod, mennyire megváltozott ez a hely. Elharapódzott a bűn. Az eretnekség. Itt, a fővárosban. Látod? – Egy kiégett kirakatra mutatott, ami mellett épp elhaladtak. Úgy nézett ki, mintha egykor

hentesüzlet lett volna, de az ablakait betörték, a falakat pedig koromfoltok borították.

– Két napja kutatták át ezt a boltot. Találtak a helyszínen egy oltárt, amit az állítólagos napszentnek állítottak, meg egy másikat, amit a... hogy is hívják? Vízkergető Linnea?

– Leoni – javította ki Hanne halkán.

Nyina a Hringsán keresztül hallott a rajtaütésről – ez volt az a kémhálózat, ami a fjerdai grisák felszabadítását tűzte ki célul. A hentes áruját az utára dobták, a szekrényeket és a polcokat pedig lecsupaszították, hogy felkutassák a rejtett ereklyéket – egy ujjcsontot a napszenttől és egy amatőr, kézzel festett ikont, amelyen egyértelműen a gyönyörű Leoni volt látható, amint tradicionálisan felcsavart hajfonatokkal, felemelt karral kivonja a mérget a folyóból, hogy megmentse a várost.

– Ez rosszabb, mint a szentek imádata – folytatta Brum, és úgy bökött ujjával a levegőbe, mintha személyesen őt sértették volna meg. – Azt állítják, hogy a grisák Djel hön szeretett gyermekei. Hogy az erejük valójában az ő áldásának a jele.

A szavak fájdalmasan nyilalltak Nyina szívébe. Matthias pont ugyanezt mondta. Mielőtt meghalt. A Hannéval való barátsága segített begyógyítani ezt a sebet. Ez a küldetés, ez a cél is segített ugyan, de a sajnág még mindig ott volt, és Nyina azt gyanította, hogy már ott marad örökre. Matthiasnak elvették az életét anélkül, hogy esélye lett volna megtalálni a saját célját. *Elvégeztem a dolgom, szerelmem. Megvédtelek téged. A legvégsőkig.*

Nyina lenyelte a torkában képződött gombócot, és nagy nehezen rábírt a magát, hogy megszólaljon:

– Hanne, hozunk egy kis mézes vizet? – Szívesebben ivott volna bort vagy esetleg valami még erősebbet, de a fjerdai nők nem fogyaszthattak alkoholt, pláne nyilvánosan.

A mézes vizet áruló férfi rájuk mosolygott, és leesett az álla, amikor megpillantotta Brum egyenruháját.

– Brum parancsnok! – köszöntötte. – Egy forró italt a családjának? Hogy egy kis erőt öntsön önökbe ezen a hűvös napon?

A férfi széles vállú és vastag nyakú volt, hosszú, vörösesbarna bajusszal. Csuklóját hullámzó vízköröket ábrázoló tetoválás fedte, ami a tengerész múltjára utalhatott. Vagy valami többre.

Nyinát furcsa érzés fogta el, ahogy figyelte, hogy Jarl Brum kezét ráz az eladóval. Közel két évvel ezelőtt, alig néhány méterre attól a helytől, ahol most álltak, megküzdött azzal a férfival. A *drüskelle* parancsnokkal még saját bőrében, Nyina Zenyikként nézett szembe, amikor a vére tele volt *jurda parem*mel. Ez a drog tette lehetővé, hogy katonák százaival szálljon szembe, hogy a golyók ne fogjanak rajta, és örökre megváltoztatta a grisaadottságát, mert már nem az élők, hanem a holtak felett volt hatalma. Aznap megkímélte Brum életét, bár a skalpját magához vette. A férfi Nyina miatt volt kopasz és sebhelyes – a hege úgy futott végig a koponyája tövében, mint egy patkány vastag, rózsaszín farka.

Matthias kegyelemért könyörgött – a népéért meg a férfiéért, aki második apja volt. Nyina még mindig nem volt biztos benne, hogy helyesen cselekedett-e, amikor engedett neki. Ha megölte volna Brumot, soha nem ismerte volna meg Hannét. Talán soha nem tért volna vissza Fjerdába. Matthias talán még mindig élt volna. Amikor túl sokat gondolt a múltra, egészen elveszett benne, abban, mi lehetett volna. És ezt nem engedhette meg magának. A hamis név és a hamis arc ellenére, amelyet Zsenya szakértő szabázmunkájának köszönhetően viselt, ő továbbra is grisa volt, a Második Hadsereg katonája és Ravka kéme.

Szóval koncentrálj, Zenyik! – szidta magát.

Brum megpróbált fizetni a mézesvíz-árusnak, de a férfi nem volt hajlandó elfogadni a pénzt.

– Ajándék vinetkälla alkalmából, parancsnok. Az éjszakai legyének rövidék, a pohara pedig mindig tele!

A színpadról vidám fuvola- és dobszó hallatszott, jelezve az előadás kezdetét, majd a függöny felemelkedett, felfedve egy festett sziklacsúcsot és egy miniatűr piacteret. A tömeg elragadtatott tapsban tört ki. Djerholm tárult fel előttük, az a város, ahol álltak, és egy transzparens, amelyen A JÉGUDVAR TÖRTÉNETE felirat volt olvasható.

– Látod, Jarl? – mondta Ylva. – Semmi ízléstelen tréfa. Ez egy szép, hazafias mese.

Brum zavartnak tűnt, és a zsebórájára pillantott. *Mire vársz?* – tűnődött Nyina. A diplomáciai tárgyalások Fjerda és Ravka között még folytak, és Fjerda egyelőre nem üzent hadat. De Nyina biztos volt benne, hogy a csata elkerülhetetlen. Brum sem érné be kevesebbel. Azokat az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

információmorzsákat, amiket az ajtóhoz tapadva és a vacsorák alatt hallgatózva össze tudott szedni, továbbította. De ez nem volt elég.

Cimbalmok csattantak, ahogy elkezdődött Egmond, a csodagyerek története, aki már kicsi korában rendkívüli kastélyokat és nagyszerű épületeket tervezett és épített. Az akrobaták hosszú selyemfonalakat rángattak, szürke tornyokból és csillogó boltívekből álló kastélyt alkotva. A közönség lelkesen tapsolt, de egy gögös arcú színész – egy nemesember, aki nem akart fizetni meseszép, új otthonáért – megátkozta Egmondot, majd a jóképű fiatal építész láncra verték, hogy elhurcolják a régi erődbe, ami egykor a kikötő feletti szikla tetején állt.

Az új jelenetben Egmondot a cellájában mutatták, és dübörgő dobpergés kíséretében hatalmas vihar érkezett. Kék selyemfodrok hullámoztak a színpadon, megjelenítve az árvizet, ami elnyelte az erődöt, benne Fjerda királyával és királynőjével.

Az álcázás nem pusztán egy másik nyelv megtanulásából vagy néhány helyi szokás elsajátításából állt, ezért aztán Nyina jól ismerte a fjerdai mítoszokat és legendákat. Ez most az a történet volt, amelyben Egmond a cellája falát átszúró fa gyökerére helyezi a kezét, és Djel segítségével a szent kőrís erejét felhasználva szétválasztja az erőd falait, megmenteni a királyt meg a királynőt, megalapítva ezzel a fenséges Jégudvart.

Ehelyett azonban három alak lépett a színpadra – egy vörös papírrózsákba burkolózott nő, egy fehér parókás fiatal lány, akinek a nyakában agancs volt, és egy fekete hajú nő kék ruhában.

– Mi ez? – morogta Brum.

De a közönség meghökkenésének hangjai mindent elmondtak: ugyanis a rózsák szentje, Szankta Lizabeta, a napszent, Alina Sztarkov, és – Nyina szerint kitűnő alakításban – a viharboszorkány, Zója Nazjalenszkaja jelentek meg a darabban.

A szentek Egmond vállára, majd a börtöncella falára és a Djel kőrísfáját szimbolizálni hivatott, összecsavart szövetdarabokra helyezték a kezüket, mire utóbbiak elkezdtek eltávolodni egymástól, majd szétbomlottak, mintha gyökerek nyújtóznának ki a földben.

– Elég ebből! – mordult fel Brum olyan hangerővel, hogy azt mindenki észlelte a tömegben. Bár nyugodtnak tűnt, Nyina kihallotta az élt a hangjából, ahogy a férfi előrelépett. A két *drüskelle* követte, és már nyúltak is az